

બનામે બુદા.

Res 110/6

પારસી ઈમ્પીરીયલ નાટક મંડળી.

* નુરી ગૌહર. *

નાટકના ગાયનો અને હુક સાર.

કાપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર,

ઈમ્પીરીયલ નાટક મંડળીના માલિક.

ડાયરેક્ટર-બેસેફ ફેવીડ.

ધી મનહર પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં મોતીલાલ ગણુપતગમે ગાળી.

કે પાનકોરને નાકે-અમદાવાદ.

સર્વ હક્કો પ્રકાશકને સ્વાધીન છે

આવૃત્તિ ૧ લી] સને ૧૯૨૪ [પ્રત ૫૦૦૦

કૃતિમત ચાર આના

૧૨૩૫૫

નાટકના પાત્રો વિષામીઠ

અમદાવાદ
૧૧૬૪૬
પુરૂષ વર્ગ ગુજરાતી કાપીરાઈ મંડળ

જયસેન....	નાટકનો નાયક.
આધુ	જયસેનનો શુર.
ગૌરીનાથ	જયસેનનો પીતા.
મુનીમ....	ગૌરીનાથનો મુનીમ.
રમાનાથ	જયસેનનો સસરો.
રૂપચંદ	જવેરી.
લાલચંદ	રૂપચંદનો રહેતો.
પ્રસન્નકુમાર	જયસેનનો મીત્ર.
રાજા	દેશનો રાજા.
કાલીચરન	એક વૃદ્ધ બ્રહ્મસ્થ.
જગવા	કાલીચરનનો દીકરો.
બડુ બજરંગ	પ્રકુલનો આશક.

સ્ત્રી વર્ગ.

રાજલક્ષ્મી	જયસેનની માતા.
સુરમા	જયસેનની બહેન.
તારા	સુરમાની દીકરી.
સારંધા	જયસેનની સાસુ.
કીશોરી	જયસેનની સ્ત્રી.
ભુવનમોહીની	રાજકુમારી.
પ્રકુલ	જગવાની સ્ત્રી.
રાધિકા	જગવાની મા.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઇટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૭૭૫૭ વર્ગીક .

પુસ્તકનું નામ જુરી ગોળે

વિષય ૪૭૬૮:૨-૪ ૪૬૮

બનામે ખુદા.

❖ નુરી ગૌહર. ❖

નાટકનો ટુંક સાર.

અંક પહેલો.

પ્રવેશ પહેલો-ગૌરીનાથ જવેરીની દુકાન.

દરબાજાપર મરી ફીટેલા કંઘુસ પીતા ગૌરીનાથનો ધર્માચારી પુત્ર જયસેનપાસે ગરીબ ખેડુતો આવી ગઢિરક્ષામાટે એકલગર રૂપીઆની માગણી કરે છે. જયસેન આપવાની હચ્છા દર્શાવે છે મુનીમ તેમ કરતાં રોકે છે જયસેન તેની પરવા ન કરતાં રૂપીઆ આપે છે. એક સાધુ સંસારની બેવશાઈપર ગાતો આવે છે. જયસેન ફરી એકવાર તેજ ભજન મંબળાવવા સાધુને આગ્રહ કરે છે. સાધુ બીજી વાર મંબળાવવાનું મુલ્ય દસ લગ્ગર રૂપીઆ માંગે છે. મુનીમ માથું મારે છે. જયસેન કીંમત આપી તેજ ભજન સાંભળે છે, એટલામાં ગૌરીનાથનું આવવું. મુનીમ દાનીપુત્ર જયસેન વીરૂદ્ધ વાતો મંબળાવી કંઘુસ પીતાને ઉશ્કેરે છે, ગૌરીનાથ તેને ઘર તણ જવા આજ્ઞા કરે છે, જયસેનની માતા રાજલક્ષ્મીનું આગમન, પત્ની પત્ની વચ્ચે તકરાર. મંપતીપર મરતો પીતા ધનને પુત્ર કરતાં વધુ સમજે છે. પુત્રને માતા તરફથી એક લાડુની ભેટ. માતા પુત્ર વચ્ચે દુખ ભરી જીવદાખ.

પ્રવેશ બીજો-કોમીક.

બહુ બજારંગ નામનો મોજીલો યુવક સોળ વરસની કન્યા પ્રદુલ્લ કે જેનાં લગ્ન દસ વરસના છોકરા સાથે થયા છે, તેના પર મુગ્ધ બની તેની શોધમાં ફરે છે. પ્રદુલ્લનું પાણી ભરી પાછું ફરવું. અરસપરસપ્રેમ એટલું.

પ્રવેશ ત્રીજો-સ્થળ-સુરમાનું ઘર.

સુરમાતી પુત્રી તારાનું સખીઓ સાથે નદીમાં રમતાં નજરે પડવું, જ્ય-
એનનું બીખારી હાલતમાં ત્યાં આવવું, ઘનપર મરતી બહેન, બાઇને આવી
ખરાબ સ્થિતિમાં જોઇ તેને ધીકારી કાઢવું, જ્યસેનની વીનવણી-બદલામાં
બાઇને સૂકી રોટલીનાં ટુકડા આપી તુચ્છકારી ઘરમાંથી બહાર
ઢાંકી કહાંકવો.

પ્રવેશ ચોથો-સ્થળ-રમાનાથનું ઘર.

જ્યસેનના શ્વશુર રમાનાથનું પોતાની પત્ની સારંધાસાથે ગૌરીનાથનો
પત્ર વાંચતા દાખલ થવું, જ્યસેનનું બીખારી હાલતમાં વીશ્વાસ નામ ધારણ
કરી એને ત્યાં નોકરી રહેવા આવવું, રમાનાથને દયા આવવાથી તેને ન
ઓળખતા નોકર તરીકે રાખવું.

પ્રવેશ પાંચમો-કોમીક.

વૃદ્ધ કાલીચરન પોતાની સ્ત્રી રાધકાની બેવકુફીપર અદસોસ કરતાં દાખલ
થવું, જુના વીચારો ધરાવતી ગધકા, બાળક જગવાને જલદી જવાંત બના-
વવાની આશા આપવી, પ્રપુત્રનું સુંદર ભદ્ર સાથે સાસરે આવવું, જગવાનું
તેને જોઇ ગભરાવું.

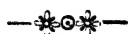
પ્રવેશ છઠો-સ્થળ-કીશોરીનું શયનગૃહ.

જ્યસેનની પત્ની કીશોરી નવા નોકર વીશ્વાસ (નામ બદલી રહેલો
જ્યસેન) પર મોહીત પડે છે અને પોતાના ખરા દીલની લાગણી જાહેર કરે
છે. જ્યસેન ઉસ્કેરાય છે. કીશોરી લાલચમાં પોતાની કીમતી વીંટી આપે છે.
જ્યસેન વીંટીનો સ્વીકાર કરે છે. પોતાની પત્નીને આવી બેવશ બાણી તેણી
પ્રત્યે શીટકાર વરસાવે છે. કીશોરી ઉસ્કેરાઈ જાય છે. જ્યસેન કોંઈ બની
ગુસ્સાના આવેશમાં કીશોરીનું ગળું દબાવે છે. શોર બહાર સાંભળી અંદરથી
રમાનાથ ટોડી આવે છે. કીશોરી પોતાની પાતિવ્રતપર હાથ નાખવાનો
ખોટો તહેામત જ્યસેન પર મુકે છે. રમાનાથ જ્યસેનને મારી નાંખવાનો
ફુકમ કરે છે.

અંક પહેલો સમાપ્ત.

અંક બીજો.

પ્રવેશ પહેલો-સ્થળ-જંગલ.

રમાનાથની આજ્ઞાનુસાર જલ્લાદોનું જયસેનને વધ કરવા લાઇ આવવું, બુધ તરસથી પીડાતો જયસેન પ્રેમાળ માતા રાજલક્ષ્મીનું આપેલો લાડુ છેલ્લી સમયે ખાવાની ઇચ્છા દર્શાવવી, લાડુમાંથી ચાર અણુમોલ મોતીનું નીકળવું, એમાંથી બે મોતી જલ્લાદોને આપવા માટે જયસેન કહે છે અને જલ્લાદોને આ ખુતી ધધેા છોડી સન્માર્ગ ગૃહણ કરવા સદ્બોધ આપે છે, જલ્લાદોનું જયસેનના આવા ઉચા ઉદ્દેશો જોઇ તેને જીવીતદાન આપી ચાલ્યા જવું, સાધુનું આગમન, જયસેનને ઉપદેશ કરી એક પ્રસાદ આપી ચાલ્યા જવું.

પ્રવેશ બીજો-સ્થળ-રૂપચંદ જવેરીની દુકાન.

લાડુમાંથી નીકળેલા ચાર મોતીમાંથી એક મોતી જયસેનનું રૂપચંદ જવેરીની દુકાને વેચવા જવું, લુચ્ચો જવેરી રૂપચંદ જયસેનને ભીખારી લાલતમાં જોઇ મોતી પોતાનું છે એમ કરી ચોરીના ખોટા તાંકામત મુકે છે, જયસેનનું પોલીસને શરણે થવું.

પ્રવેશ ત્રીજો-કોમીક.

રાધકા લાડકવાયા બેટા જગવાને સ્નેહ પાઠ શીખવે છે, પત્થરપર પાણી. જગવો પત્તી કરતાં માતા સાથે રહેવા ખુશી દેખાડે છે, બુદ્ધા કાલી-ચરન તથા રાધકા અક્ષોસા.

પ્રવેશ ચોથો-સ્થળ-ન્યાય કચેરી.

કોર્ટમાં મુકદ્દમાનું નીકળવું, આરોપી જયસેન પોતે નીર્દોષ હોવાનો દાવો કરે છે, કોર્ટ કોઇ સફર આસામીની જમીનગીરી માગે છે, જયસેન અચપણના દોસ્ત પ્રસન્નકુમારનું નામ બતાવે છે. પ્રસન્નકુમાર આવી જમીનગીરી આપવી, જયસેન પોતાના પાંચે રાખેલા બીજા ત્રણ વધુ મોતી પુરાવામાં રજુ કરે છે, કોર્ટ માન સાથે તેને છોડી દે છે, રૂપચંદ જવેરીને પકડવાનો હુકમ, ચોરને પોટલે ધુળની ધુળ.

પ્રવેશ પાંચમો. કોમીક.

જદ્દ કાલીચરનનો જગવાની નાની વય પર અશ્વસોસ, જગતો આવી એક પંડીત કે જે નાનાને જવાન બનાવવાની શક્તી ધરાવે છે એવા મહા પુરુષ આપણા ગામમાં પધાર્યા છે એવી ખુશખબર આપવી, બહુ બજરંગનું પંડીતના વેશમાં આવવું અને પ્રફુલ્લને નસાડી જવાની યુક્તી રચવી.

પ્રવેશ છઠ્ઠો. સ્થળ. જીવન મોહીનીનું શયનગ્રહ.

એક જાદુગર રાજકુમારીપર મોહીત પડે છે અને પોતાની મોહ જાળમાં ફસાવવા નીર્દોષ બાળાપર સીનમ ગુન્નરે છે. રાજા પુત્રીની આવી દયાજનક હાલત જોઈ અશ્વસોસ કરે છે, સેનાપતી શહેરમાં એક મહાપુરુષ આવવાની ખબર આપે છે, જયસેનનું સાધુના વેશમાં આવવું, ગુરૂએ આપેલા પ્રસાદને જાદુગર પર અજમાવવું જાદુગરનું બળી બરમ થવું.

અંક બીજો સમાપ્ત.

અંક ત્રીજો.

પ્રવેશ પહેલો. રાજ મહેલ.

રાજાની સરત એ હતી કે જે કોઈ પુરુષ મારી પુત્રીને જાદુગરના ક્રંદામાંથી બચાવશે તેને હું મારી પુત્રી વરાવીશ, શરત અનુસાર જયસેન સાથે રાજકુમારીના લગ્નની તૈયારી.

પ્રવેશ બીજો-લગ્ન મંડપ.

રાજકુમારી જીવનમોહીનીનાં જયસેનસાથે લગ્ન.

પ્રવેશ ત્રીજો-કોમીક.

રચેલી યુક્તી અનુસાર બહુ બજરંગનું પ્રફુલ્લને નસાડી લઈ જવું, બુદ્ધ કાલીચરન તથા રાધિકા તથા જગવાનું હાથ અશ્વસોસ કરવું.

પ્રવેશ ચોથો-રમાનાથનું ઘર.

સંસારના સર્વે દુખો સહન કરી જયસેનનું સારી હાલતમાં પોતાના શ્વસુર રમાનાથને ત્યાં આવવું, આગળ ગુન્નરેલા બનાવોની યાદ અપાવવી, કીશોરીએ આપેલી વીંટી બતાવવી, કીશોરી પ્રત્યે સખત તીવ્રસ્કાર વરસાવવો,

કીશોરીએ લજ્જા સહીત માણી માંગવી, અને પતીસેવા માટે વચન આપવું.
ઘણાં લાંબા સમય પછી પતી પત્નીનો મેળાપ.

પ્રવેશ પાંચમો—કામીક.

પ્રવેશ છઠો—સુરમાનું ઘર.

સારી હાલતમાં પાછા ફરેલા જયસેનનો ઠાઠ જોઈ લોભી ખડેનનો ભાઈ તરફ ખોટો હેત, સારા સારા ભોજન મંગાવી ખવડાવવા, જયસેન સમય વીચારી સુકી રોટલીના ટુકડા બતાવી આગલો સમય યાદ અપાવે છે, સુરમાના પતીની અન્યથા. ભાઈનો ખડેન પ્રત્યે સખત તીરસ્કાર તથા ફીટકાર. અને માફી આપી ચાલી જવું.

પ્રવેશ સાતમો—ગૌરીનાથનું ઘર.

પુત્રવંશોગમા દીવાની બનેલી પ્રેમાળ માતા રાજલક્ષ્મીનું ખીમાર પડવું, ગૌરીનાથનું પોતાની હાલત પર અપ્પ્રોપ્રિય, અને રાજલક્ષ્મીનું બેભાનીની બિંધમાં પડવું, સર્વે તેને મૃત્યુ પામેલી સમજવી, એટલામાં પુત્ર જયસેન, કીશોરી, ભુવનમોહીની વગેરેનું દાખલ થવું, માતાને પરલોકવાસી જોઈ દીલગીર થવું અને જીંદગીનું છેવટ લાવવા માટે આત્મહત્યા કરવાની કોશિશ. મહા સાધુનું આગમન, જયસેનને આ પાપી કામ કરતાં અટકાવવું અને રાજલક્ષ્મી સજીવન થાય છે એમ જણાવવું, અને માતા પુત્ર મીલન, મંગળ પ્રસંગે રાજકુમારીની ઓળખાણ. સર્વે ભેદનું ખુલી જવું. આનંદ.

અંક ત્રીજો સમાપ્ત.

બનામે ખુદા.

નુરી ગૌહર.

૧

તુજકો પાયા પાલનહાર નીરંજન નીરાકાર
બીનતી સારી સુનલે હમારી, કર તુ જારી રહેને બારી.
“અધમપર કર દયા તુજકો અધમ ઉદ્ધાર કહેતે હંએ”
“જગતકા હએ તુહી કર્તા તુજે કરતાર કહેતે હંએ.”
“હમારી નાવ હએ દુદી પડી ભવસીંધુકે અંદર”
“લગા દે પાર તુજકો સર્વ ખેવનહાર કહેતે હંએ.”

૨

દીસાન—જયો અનહાતા હમરે જયો જીવન સુખ પાવ.
ગૌકી રક્ષા કરકે માલીક દુખવા હમરો ખોય,
દાની હમ ગુન ગાવે તેરો કીરત તેહારી હોય.
ભગવત જુગ જુગ રાખે તુજકો અય હમરે સરદાર,
નામ જગતમા બાજે તેરો ધન્ય કહે સંસાર.

૩

સાધુ—હએ આસકા બાપ નીરાસકી મા જો ભુલા વેહ પચતાએગા,
જો સોએગા વેહ ખોએગા, જો જાગેગા વેહ પાએગા.
જોરૂલી હોતી સાથકી હએ, પએસાલી હોતા પાસકા હએ,
હોતેકી બહનલી હોતી હએ, જો મીત્ર હએ વેહ કામ આએગા.
એહ દુનીયા કયા હએ ક્ષાની હએ, સખ વાયુ મીટ્ટી પાની હએ,
એહ એક અનોખી બાની હએ, સખ ઠાઠ યહી રહે જાએગા.

રાજલક્ષ્મી—

પીતમ પ્યારે ભુલ ના ઘમંડમે,
 મેરી ખીનતી સુન ઇતની આ હોશમે,
 હદસે બઠ મત જોશમે, ભર ન ખાક આગોશમે,
 ન કર બેદરદી ગરજ બનકર જોરોજફા રહે ખ્યાલમે.
 મુજે તુ ન રંજ દીખલા, ગમકે ન ગંજ દીખલા
 વર્ન ખોઈંગી અપની જાન.

જુદમપર કમર ના કસ તુ જેરે આસમાં,
 છોડ હીમાકત કર ન શીદદત,
 માન નસીહત, હોગી જુદલત.

પ્રકૃતિ—

ખેડેકી બસીયા, તીરીયા હું રસીયા, સુખસે ભરૂં મએ ઘગરીયા
 કએસી શહરકી કુવડ હએ નારીયાં, લાખન રૂપઈયાં ખીગાકીયાં.
 મીલકે તો પનીયા ભરન નહી જઈયાં, બએઠી પસરકે સેજરીયાં.
 મોરે દીન દીન જીયશ્વામે આય રહોરે,
 પતી નાદાન કએસે કટે ઉમરીયા.
 ખેલન કુદન હિસે લાય રહોરે,
 મએ દીવાની જવાની ગુજરીયાં.

તારા—

સમય સખ ચુંહી ખીતા જાય !
 આવેગા સંગ કઓન હમારે જાવે સો આજાય,

છોટા બજરા સળ હમારા, હીલતા ડુલતા જાય.
 બુધ ચમેલીકે હારોંકા હીલના રહા લુભાય,
 ફહરાતી રેશમી પતાકા, ધીમી હવા સુહાય.
 પશચીમકા આકાશ દેખીયે સંધ્યાકાલ સમાય,
 નદીયા ભીતર બાલમ બજરા હીલતા ડુલતા જાય.

૭

તારા—

લેલો લેલો કરું સહકે દોનો શયે.
 અગર કહો તો ધનપતી તુમકો હું બના,
 કહે દો મયે હું બેટી તુજસે શાહમાં,
 હુંગી મયેભી ખુશ ઔર મેરી બનેબાં,
 મેરે મામુકો ગરવા લગાઉંગી
 ઔર શરબતકે પ્યાલે પીલાઉંગી
 અચ્છે અચ્છેસે લોબન ખીલાઉંગી
 ઔર દીલકી મયે હસરત મીટાઉંગી

૮

સખ—

તેરી ઉડતી જવાનીપે રંગ આયા
 રૂબે રોશનપે આઈ બહાર
 ખીલે બેબનકે પુલ હુવે મતલબ હુસુલ
 રખો દોનોકો અંગીયામે કસકે,
 કહીં ચોલીકા ડોરા ન મસકે,
 કેસી પ્યારી જવાની લાસાની નુરાની હયે.
 પ્યારી ચીતવન પ્યારા બેબન દોનો દીલ ઔર બાન

ગાલોંપે હે લાલી નીરાલી મતવાલી જીં કુલકી હએ કાલી
 છબ નીરાલી હએ ઢબ નીરાલી હએ
 સખસે આલી હએ લોલી હએ લાલી હએ
 સખીયનમે ગુલશનમે તુમ હો રશકે ચમન.

૯

કીશોરી—

સુર્ય હોતે અસ્ત સંધ્યાકે સમય આહેં ભરં,
 દેસ્ત્રઃ મએ દુરતક આકાશકો તાકા કરં.
 જખકે સોહં રાતમે રોહં પડી એકાન્તમે,
 તર કરં તકીયા કહે કએસે અરી ધીરજ ધરં ?
 મય ન જાનુ કએન અપના હએ કીસે અપના કહું,
 સખ યહાં આવેં હંસે ચલદેં કહેા કીસપર મરં ?
 મય ન જાને કીસલીએ જીતી હું જીવન વ્યર્થ હએ,
 જખ નહીં ભરતાર તો કયા સખકે મુંહ તાકા કરં ?

૯

૧૦

કીશોરી—

તોરે મદભરે નયના મદકી પ્યાલી ખાંકી છબ નીરાલી
 દીલ મસ્ત ખના નશ્વેમે તેરે આ આનખાનવાલે
 શાહ વસ્લસે કર તુ મેરી જાં
 મુજકો જાના પ્યારે તુ શાહમાં
 ખડા કયું હએ એધ્યાન, અરે નાદાન, લે કહેના માન
 ઇસ તરવરકા ખન તુ અખ માલી.

સાધુ—

નીપટ મેરા હયે તોભી જાન પડતા વોહ ન મેરા હયે,
નીહારે નીત્ય પર પરીચય ન અખતક ઉસકા પાયા હયે.
હૃદયકે ખીચ હયે પર પાસ પાતા હું નહી ઉસકો,
ઉસીકે ખોજમે અપનેકોભી મયેને ગંવાયા હયે.
મીલે પલમે ફીર એક પલમે ન મીલતા હયે અજબ રંગ હયે,
મીલનમે ખોલી જાતા હયે ખીરહમે મીલભી જાતા હયે.

સાધુ—

તુને દુનીયા દેખ લી અખ દેખ હસ્તીકા સખખ,
જો ન દેખા હો તેરી આંખોંને ઉસકો દેખ અખ.
એહ વોહ ફરીયા હયે કે જીસકી લહેર એક મંજધાર હયે.
તએરનેવાલે યહાં પાનીમેલી હયે ખુશ લખ.
ચાંહ હવાએા હીસકી મૌજોંમે સખ મદહોશ હયે,
ઇસ ભંવરમે ડુખ જાએંગે થકેંગે જીરમ જખ.

મુકુદલ—ખ્યારે સધયાં ડાલો બહીયાં તુજકો લગાઉં ગલે.

દેખો જવાની એહ અનોખી હયે ન્યારી

ડાલો ડાલો જોખનપે તુમ નજરીયા

આવો ખ્યારે રંગીલે એા સાંવરીયા

ખીતી જાતી હયે મોરી એહ ઉમરીયા

જગવા—દઓડો દઓડો એહ દેખો તો કરતી હયે ક્યારે

કએસી પુરી હયે એહ બલા હટ જા છોડ.

મુકુદલ—આજ સીનેસે લગજ મોરે.

પ્રકુંદલ—કીન કીન હીકમતસે તુ અય યાર મેરે દરપે આયે,
 દરપે ફેરા લગાએ દરશનકે તરસાએ.
 બદુ— નેરે કીરાકમે મએને બહોત ગુબરે દીન
 કીરા દીએ મેરી કીસમતકે તુને સારે દીન
 પ્રકુંદલ—પંડત બનકર તુ આયે, ભેતીશકા ઢંગ બતલાયે.

રાધિકા—પંડત હોતો મનતર પઢકર કરતબ કુછ દીખલાવેાલ
 બદુ— અચ્છા અચ્છા
 પ્રકુંદલ—ખીલકુલ સચ્ચા
 કાલી— તનતર ગઢકર મનતર પઢકર.
 જગબા—તુમ હો કાશીકે સન્યાસી ઇન્દરબલ દીખાવેાલ
 રાધિકા—મેરા દીલ શાહ કરો પુરી મુરાદ
 મેરે ઘરકો આબાદ તુમ હો બેશક ઉસ્તાદ
 જગબા—ઠઠકો બઢાવો મેરે
 રાધિકા—મનકો સમઝાવો મેરે
 પ્રકુંદલ—લે ચલો ઉડાકે મુઝે જલ્દીસે અય બાન.

ભુવન—ઘાઇલ ખીસમીલ કર ડાલા
 તેરે બલીમ કાતીલ અબરને
 મએ કાલીબ તુ બાન હએ દોનો પુર અરમાન
 તુ પ્યારા, દીલઆરા, હએ ન્યારા, માહપારા,
 તન મન ધન હએ વારા તુજ પરસે.
 જયસેન—નઈ તુ નવેલી બન મેરી દીલબર,
 વાંઝે તોપે છયા પ્યારી પ્રાન કંઝે મએ સઢકે,
 હરહમ હરહમ બનકર,

ખવાસે—

સાહેલીયો અખ ખન ઠન કર ચમકેં દમકેં દંગ દીખલાએ
 નાચેં ખેલેં ગાએં શાદ હો જાએં
 દીલ હો મસરૂર શોલએ તુર
 યાંહપે રંગ રલીયાં હમ મનાએં
 સખ રંગકે તરંગ જમાએં
 ગાએં છલખલીયાં હાં દીખાએં
 હએ એહ બજમ દીલકુશા
 ગુલ હો બુલબુલકા દીવાના, છલકે મયકા પયમાના • •
 મસતાના, પરવાને બન જાયો, હીલમીલકે ગાયો.

પ્રદુલ—

મેરા યાર હએ અડા, ઇનતેજરીમે ખડા
 નીન્દીયા તુ આરી જા બચ્ચેકે સુલા
 આંગેમેં ધુલ મીલ જાય જાગને ન પાય
 રહે એહ પડા નાજેંવાલા.
 બજરંગ મેરા હએ મતવાલા
 એહ હએ લોલા, વોહ અનમોલા,
 મએ હું ડોલી વોહ હએ ડોલા.

કીશોરી—

હમસે લઈરે બલમા; સારી ગલતીયા,
 તેરી પ્રીતકી કરી ન કઢરીયા હમને,
 ઈરકમે પડકર લાગી જપને માલા હવસકી
 ખુદકો ભુલીરે બલમા

મધુસૌ—

ચલો જાએં ઉઠાએં મજે આ સાંવરીયા
 કટે ઇશતરકી ઘડીયાં પ્યારે તેરી ગોઢમે
 દેખે ન કોઇ સીપઇયા.
 ખેલેં ઉલફતકા ખેલ, છોડે અંઝટકા રેલ
 ખનેંજે રાધા છાએલ મેરી કામીની
 વરલકા લુત્દ દોનો ઉઠાએં
 ભરકે જામે શરાબ પીલાએં

૨૧

સુરમા—

સુખ દરશન પુણં મય પ્યારે ચરન
 તેરે મુખડેપે વારી ખહન.
 મએ હું દીલસે તેરે સદકે
 હારે ખીલે દીલકી કલીકા ચમન
 પુરી હો સારી હસરત તુમારી
 દીલકો ન રંજો મેહન
 દોલકીગાર મએ નીસાર જાઉં તુમપે ખાર ખાર.

 તમામ શુદ્ધ.